

MAESTRA

L.S. Hilton

Maestra

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Maestra*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Zaffre, een imprint van Bonnier Publishing Fiction,
Londen 2016

© L.S. Hilton, 2016

© Vertaling uit het Engels: Yolande Ligterink, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Jet Purdie

Belettering: Mark Hesseling, Wageningen

© Omslagfoto: Gray318 & Blacksheep-uk.com

Foto auteur: © Derrick Santini

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4898 9

ISBN 978 90 443 5108 8 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de Noorse God van Alles,
met dank

Proloog

Brede zomen ruisten en scherpe naaldhakken klikten over het parket. We staken de hal over naar een dubbele deur. Het zachte geroezemoes gaf aan dat de mannen al binnen waren. De ruimte werd verlicht door kaarsen en tussen de banken en lage eetstoelen stonden tafeltjes. De wachtende mannen droegen dikke, zwart satijnen pyjama's en jasjes met brandebourgs; de glans van het weefsel stak mooi af tegen hun gesteven overhemden. Hier en daar flitste de gouden schittering van een zware manchetknoop of een dun horloge in het kaarslicht en onder een flamboyante zijden pochet was even een geborduurd monogram te zien. Het zou allemaal dwaas en teatraal hebben geleken als de details niet zo volmaakt waren geweest, maar ik voelde me gehypnotiseerd en mijn hartslag was traag en diep. Yvette werd weggeleid door een man met een pauwenveer in zijn manchet – ik keek op en zag een man op me afkomen met net zo'n gardenia als die van mij in zijn knoopsgat.

‘Zo werkt het dus.’

‘Terwijl we eten, ja. Daarna kun je zelf kiezen. *Bonsoir.*’

‘*Bonsoir.*’

Hij was lang en slank, maar zijn lichaam was jonger dan zijn gezicht, dat nogal hard en gegroefd was, met grijzend, achterovergekamd haar boven een hoog voorhoofd en grote ogen met ietwat zware oogleden, zoals die van een Byzantijnse heilige. Hij nam me mee naar een bank, wachtte tot ik zat en gaf me toen een eenvoudig kristallen glas met witte wijn, licht en mineralig. De formaliteit was ouderwets, maar de choreografie stond me wel aan. Julien was kennelijk een liefhebber van het genot van de verwachting. De grotendeels naakte serveersters kwamen terug met bordjes met piepkleine kreeftpasteitjes, gevolgd door flinterdun gesneden eendenborst met een dressing van honing

en gember en tuiles met frambozen en aardbeien. Gerechtigjes voor de vorm, niet om ons te verzadigen.

‘Na rood fruit smaakt een kut zo heerlijk,’ merkte mijn metgezel op.

‘Dat weet ik.’

Hier en daar klonken rustige gesprekken, maar de meeste mensen keken en dronken en hun blikken gingen van elkaar naar de snelle bewegingen van de serveersters, die allemaal het lichaam hadden van een danseres, zag ik: tenger, maar gespierd, met volle kuiten boven hun strakke laarsjes. Bijbaantjes voor het *corps de ballet*? Vaag zag ik Yvette aan de andere kant van de ruimte, die met amandelen gevulde vijgen kreeg toegestopt op een zilveren vork met scherpe tanden en wier lichaam lag uitgestrekt als dat van een slang, met een glimp van een donker dijbeen tussen de rode zijde. Plechtig gingen de serveersters de kamer rond met kaarsensnuiters om in een wolk van bijenwas de lichtjes uit te doen, en intussen voelde ik de strelende hand van de man op mijn bovenbeen trage cirkels beschrijven en in reactie daarop een strakheid tussen mijn benen. De meisjes zetten ondiepe, ingelegde dienbladen neer met condooms, kristallen flesjes monoi-olie en bonbonschaaltjes met glijmiddel. Sommige stelletjes zaten te zoenen, blij met de voor hen uitgekozen partner, andere stonden beleefd op en doorkruisten de kamer om de prooi te zoeken die ze eerder hadden geselecteerd. Yvettes kimono was opengefallen en een mannenhoofd boog zich naar haar kut. Ik ving haar blik en ze glimlachte wellustig voor ze haar hoofd op de kussens liet vallen met de extatische beweging van een junk die zich overgeeft aan zijn roes.

DEEL EEN
BUITEN

Als je me vraagt hoe het is begonnen, kan ik naar waarheid zeggen dat de eerste keer een ongeluk was. Het was een uur of zes 's avonds, het tijdstip waarop de hele stad weer om zijn as draait, en hoewel bovengronds de scherpe wind stond van de gebruikelijke ellendige mei-maand, was het vochtig en benauwd in het metrostation, dat bezaaid was met afgedankte roddelblaadjes en fastfoodverpakkingen en vol stond met geïrriteerde toeristen in opzichtige vrijetijdskleding tussen de gelaten, bleke forenzen in. Ik stond na het zoveelste fantastische begin van de zoveelste fantastische week vol intimidaties en neerbuigendheid bij mijn superfantastische baan in station Green Park te wachten op de Piccadilly Line. Toen de metro aan het tegenovergelegen perron wegreed, ging er een zacht, collectief gekreun door de menigte. Op het bord stond dat de volgende metro vast stond bij Holborn. Waarschijnlijk iemand op het spoor. Dat zul je net zien, zag je de mensen denken. Waarom moesten ze altijd in het spitsuur zelfmoord plegen? De passagiers aan de overkant liepen weg en onder hen bevond zich een meisje op torenhoge hakken in een strak, felblauw jurkje. Een Alaïa van vorig seizoen, van de Zara, dacht ik. Waarschijnlijk samen met de andere provinciaaltjes op weg naar Leicester Square. Ze had een heel opvallend kapsel, een enorme waterval van pruimkleurige extensions met een soort gouddraad erdoor dat het licht van de neonlampen opving en vasthield.

‘Judiee! Judy! Ben jij dat?’

Ze wuifde enthousiast naar me. Ik deed alsof ik niets hoorde.

‘Judy! Hier!’

Mensen keken om. Het meisje was gevaarlijk dicht naar de gele veiligheidslijn gehobbeld.

‘Ik ben het! Leanne!’

‘Daar staat een vriendin naar je te zwaaien,’ zei de vrouw naast me hulpvaardig.

‘Ik zie je boven!’ Ik hoorde niet vaak meer zulke stemmen. En die van haar had ik nooit meer verwacht te horen. Ze ging niet vanzelf weg, dat was wel duidelijk, en de trein was nog nergens te bekennen, dus hing ik mijn zware leren aktetas over mijn schouder en wrong me door de menigte. Ze stond in de gang tussen de perrons op me te wachten.

‘Hoi! Ik dacht al dat jij dat was!’

‘Hallo, Leanne,’ zei ik behoedzaam.

Ze struikelde de laatste paar stappen naar me toe en omhelsde me alsof ik haar lang verloren zus was.

‘Kijk es aan! Profi, hoor. Ik wist niet dat jij in Londen woonde!’ Ik zei maar niet dat dat waarschijnlijk kwam omdat ik haar in geen tien jaar had gesproken. Ik was niet echt het type voor Facebook-vrienden en ik hoefde er al helemaal niet aan te worden herinnerd waar ik vandaan kwam.

Toen voelde ik me echt een bitch. ‘Je ziet er fantastisch uit, Leanne. Wat een geweldig haar.’

‘Eigenlijk noem ik me geen Leanne meer. Ik heet nu Mercedes.’

‘Mercedes? Dat is... mooi. Ik laat me meestal Judith noemen. Dat klinkt wat volwassener.’

‘Ja, moet je ons nou eens kijken! Helemaal volwassen.’

Ik geloof niet dat ik op dat moment wist hoe dat voelde. Zij ook niet, volgens mij.

‘Hoor es, ik heb nog een uur vrij voor werk.’ *Werrek*. ‘Zullen we gauw even iets gaan drinken? Om bij te praten?’

Ik had kunnen zeggen dat ik het druk had, dat ik haast had. Ik had haar telefoonnummer kunnen opschrijven en kunnen zeggen dat ik haar zou bellen. Maar waar moest ik eigenlijk naartoe? En die stem, die ondanks het vertrouwde accent toch vreemd welkom was, had iets waardoor ik me tegelijkertijd eenzaam en gerustgesteld voelde. Ik had alleen nog twee briefjes van twintig pond en over drie dagen zou ik pas weer salaris krijgen. Maar goed, wie weet wat zich nog zou voordoen.

‘Prima,’ zei ik. ‘Ik trakteer. Laten we naar het Ritz gaan.’

Twee champagnecoocktails in de Rivoli Bar, achtendertig pond. Nu had ik nog twaalf pond op mijn pasje voor het openbaar vervoer en twee pond contant. Tot het eind van de week kreeg ik niet veel meer te eten. Misschien was het stom om me beter voor te doen dan ik was, maar soms moet je gewoon je middelvinger opsteken tegen de wereld. Leanne – Mercedes – viste enthousiast met een fuchsiaroze gelnagel naar de dobberende maraschino-kers en slurpte opgewekt van haar cocktail.

‘Echt lekker, dank je. Hoewel ik zelf tegenwoordig liever Roederer drink.’

En daar had ik me dan voor uitgesloofd.

‘Ik werk hier in de buurt,’ vertelde ik. ‘Ik zit in de kunst. Bij een veilinghuis. Ik doe de oude meesters.’ Dat was niet waar, maar ik wilde wedden dat Leanne geen Rubens van een Rembrandt kon onderscheiden.

‘Chic, hoor,’ antwoordde ze. Ze keek verveeld en speelde met het roerstaafje in haar glas. Ik vroeg me af of ze er spijt van had dat ze naar me had geroepen, maar in plaats van ergernis voelde ik een zielige aandrang om aardig tegen haar te doen.

‘Dat zou je zeggen,’ zei ik vertrouwelijk, terwijl de drank en de suiker zich in mijn bloedbaan nestelden, ‘maar het salaris is beroerd. Ik ben constant blut.’

‘Mercedes’ vertelde me dat ze al een jaar in Londen woonde. Ze werkte in een champagnebar in de wijk St James’s. ‘Ze doen alsof het een chique tent is, maar hij zit gewoon vol met vieze mannetjes. Er gebeuren geen rare dingen, hoor,’ voegde ze er haastig aan toe. ‘Het is maar een bar. Maar de fooien zijn helemaal te gek.’

Ze beweerde dat ze twee mille per week verdiende. ‘Maar je wordt er wel dik van,’ zei ze spijtig, terwijl ze een vinger in haar piepkleine buikje duwde. ‘Al die drank. Maar wij hoeven er niet voor te betalen. Als het moet, kunnen we het gerust in de plantenbakken gooien, zegt Olly.’

‘Olly?’

‘Da’s de eigenaar. Je zou ook es moeten komen, Judy. Voor een extra-

tje als je krap zit. Olly is altijd op zoek naar meiden. Wil jij er nog een?’

Een ouder echtpaar in avondkleding, waarschijnlijk op weg naar de opera, ging aan het tafeltje tegenover ons zitten. De vrouw liet haar kritische blik over de met zelfbruiner bewerkte benen en het met glanspoeder bedekte décolleté van Mercedes gaan. Die draaide zich om op haar stoel en haalde traag en heel opzettelijk haar gekruiste benen van elkaar en kruiste ze weer, zodat ze mij en de arme drommel naast de vrouw ruim uitzicht gaf op haar zwarte kanten string en intussen de vrouw recht bleef aankijken. Overbodig te vragen of iemand ergens een probleem mee had.

‘Zoals ik al zei,’ zei ze toen de vrouw met een knalrood gezicht op de cocktailkaart keek, ‘het is lachen. De meiden komen overal vandaan. Je zou er geweldig uitzien als je je een beetje optut. Doe het gewoon.’

Ik keek naar mijn Sandro-pakje van zwart tweed. Getailleerd jasje, zwerige plooirok. Het was de bedoeling dat ik er bewust koket zou uitzien, professioneel, maar toch een beetje artistiek – dat hield ik mezelf tenminste voor als ik voor de zoveelste keer onhandig de zoom repareerde – maar naast Mercedes was ik net een depressieve kraai.

‘Nu meteen?’

‘Ja, waarom niet? Ik heb zat spullen in me tas.’

‘Nou ja, ik weet het niet, Leanne.’

‘Mercedes.’

‘Sorry.’

‘Kom op, je kunt mijn kanten topje aan. Dat staat te gek met jouw tieten. Of heb je een afspraakje?’

‘Nee.’ Ik deed mijn hoofd achterover om de laatste druppels van de bubbels en Angostura binnen te krijgen. ‘Nee, ik heb geen afspraakje.’

Ik heb ergens gelezen dat oorzaak en gevolg bescherming bieden tegen het toeval, tegen de angstaanjagende onvoorspelbaarheid en grilligheid van het lot. Waarom ging ik die dag met Leanne mee? Het was geen ergere dag dan anders. Maar de keuze is er altijd eerder dan de beredering, of we het nu willen weten of niet. Er bestaan in de kunstwereld maar twee veilinghuizen die je moet kennen. Het zijn de huizen waar de echt dure dingen worden verkocht en waar de collecties worden geveild van wanhopige hertogen en angstvallige oligarchen, waar duizenden jaren aan schoonheid en vakmanschap door de stille zalen worden geloodst en worden omgetoverd tot harde, sexy contanten. Toen ik drie jaar geleden een baan bij British Pictures wist te bemachtigen, had ik het gevoel dat ik het eindelijk had gemaakt. Een dag of twee in ieder geval. Ik kwam er al snel achter dat de mensen in het magazijn, de jongens die de stukken moesten versjouwen, de enigen waren die er iets om gaven. De anderen hadden net zo goed lucifers of boter kunnen verkopen. Hoewel ik mijn baan te danken had aan mijn verdiensten, en ondanks mijn harde werk, mijn ijver en mijn vrij indrukwekkende kennis van kunst, moest ik toegeven dat ik volgens de normen van het Huis bepaald geen hooggewaardeerde medewerker was. Na een paar weken op de afdeling besepte ik al dat het niemand iets kon schelen of ik een Breughel van een Bonnard kon onderscheiden en dat ik me andere en belangrijker vaardigheden eigen moest maken.

Na drie jaar waren er nog steeds dingen die ik leuk vond aan mijn baan bij het Huis. Ik hield ervan om langs de geüniformeerde portier de naar orchideeën ruikende hal in te lopen. Ik hield van de bevredigend eerbiedige blikken waarmee cliënten naar de 'expert' keken als ik de indrukwekkende eikenhouten trap beklom, want uiteraard bezat

alles in het Huis zo op het oog de statigheid van minstens drie eeuwen. Ik hield ervan om de gesprekken af te luisteren van de niet van elkaar te onderscheiden internationale secretaresses, hun Italiaanse en Spaanse klinkers net zo zwierig als hun haar. Ik vond het fijn dat ik niet net zoals zij hoefde te proberen om een passerende hedgefondsbeheerder te strikken met mijn geföhnde lokken. Ik was trots op wat ik had bereikt: na een jaar bij British Pictures had ik de positie van assistent verworven. Niet dat ik van plan was lang op die afdeling te blijven. Ik had geen zin de rest van mijn leven te kijken naar schilderijen van honden en paarden.

Die dag, de dag dat ik Leanne tegen het lijf liep, was begonnen met een e-mail van Laura Belvoir, het adjunct-hoofd van de afdeling. Het onderwerp luidde 'Spoed!', maar er stond geen tekst in de mail. Ik liep het kantoor door om te vragen wat ze nu eigenlijk wilde. De leidinggevenden hadden recent een managementcursus gehad en Laura was helemaal in de ban van digitale communicatie, hoewel ze helaas nog niet aan een typecursus was toegekomen.

'Je moet de Longhi's nagaan.'

We waren bezig met een serie genrestukken van de Venetiaanse schilder voor de komende Italiaanse veiling.

'Wil je dat ik de titels controleer in het magazine?'

'Nee Judith, dat is het werk van Rupert. Ga naar het Heinz en kijk of je kunt achterhalen wie erop staan.' Rupert was het hoofd van de afdeling, die zelden voor elven zijn gezicht liet zien.

Het Heinz Archive heeft een enorme catalogus met geportretteerde mensen – ik moest opzoeken welke achttiende-eeuwse Engelse heren tijdens hun vrolijke grand tour voor Longhi model hadden gestaan, omdat de identificatie van mensen op portretten de doeken interessanter maakt voor de kopers.

'Oké. Heb je misschien de foto's voor me?'

Laura zuchtte. 'In de bibliotheek. Ze zijn te vinden onder Longhi, schuine streep, voorjaar.'

Omdat het Huis een heel blok besloeg, was het vier minuten lopen van de afdeling naar de bibliotheek, een wandeling die ik vele malen per dag ondernam. Ondanks de geruchten dat buiten de eenentwintig-

ste eeuw was aangebroken, werd het Huis nog steeds in grote trekken geleid als een victoriaanse bank. Veel werknemers sjokten de hele dag door de gangen om stukjes papier bij elkaar af te leveren. Het archief en de bibliotheek waren niet eens behoorlijk gedigitaliseerd; je kwam er vaak dickensiaanse geesten tegen, weggestopt in duistere hokjes tussen torenhoge stapels reçu's en fotokopieën in drievoud. Ik haalde de envelop met foto's op en ging terug naar mijn bureau om mijn tas te halen. Mijn telefoon ging.

'Hallo? Met Serena van de receptie. Ik heb Ruperts broek hier.'

Dus sjouwde ik naar de receptie, haalde de enorme tas van Ruperts kleermaker op, die per koerier van het vijfhonderd meter verderop gelegen Savile Row was gekomen, en bracht hem naar de afdeling. Laura keek op.

'Ben je nu nog niet weg, Judith? Wat voer je toch allemaal uit? Nou ja, kun je misschien een cappuccino voor me halen nu je toch hier bent? Niet in de kantine, ga naar dat aardige zaakje in de Crown Passage. Vraag om het bonnetje.'

Toen ik de koffie had gehaald, ging ik te voet naar het archief. Ik had vijf foto's in mijn tas van taferelen bij Teatro La Fenice, de Zattere en een koffiehuis op de Rialto, en toen ik een paar uur de dozen had doorgespit, had ik een lijst met twaalf namen van geportretteerde mensen die in Italië waren geweest toen de schilderijen waren gemaakt. Ik schreef de verwijzing naar de Heinz-index op de foto's, zodat de toewijzing kon worden gecontroleerd voor de catalogus, en ging ermee naar Laura.

'Wat is dit?'

'De Longhi's die je me gevraagd hebt na te gaan.'

'Dit zijn de Longhi's van een veiling van zes jaar geleden. Werkelijk, Judith. De foto's stonden in mijn e-mail van vanmorgen.' Dat moest de e-mail zonder inhoud zijn geweest.

'Maar Laura, je zei dat ik ze in de bibliotheek kon vinden.'

'Ik bedoelde de elektronische bibliotheek.'

Ik zei niets. Ik logde in bij de online catalogus van de afdeling, vond de juiste foto's (opgeslagen onder de naam Lunghi), zette ze op mijn telefoon en ging terug naar het Heinz met een uitbrander van

Laura wegens tijdverspilling. Toen zij terugkwam van haar lunch in Le Caprice was ik klaar met de tweede set toewijzingen en ging ik verder met het bellen van mensen die nog niet hadden gereageerd op de uitnodiging voor de kijkdag voor genodigden. Daarna schreef ik de biografieën, mailde ze naar Laura en Rupert, liet Laura zien hoe ze de bijlage moest openen, nam de ondergrondse naar het magazijn van Applied Arts bij Chelsea Harbour om een stuk zijde te bekijken dat volgens Rupert zou kunnen passen bij een draperie op de Longhi's, kwam tot niemands verbazing tot de conclusie dat dat niet zo was, moest bijna helemaal teruglopen omdat de Circle Line vast stond bij Edgware Road, maakte een omweg naar Lillywhites op Piccadilly om een slaapzak te halen voor het schoolreisje van Laura's zoon en kwam om halfzes uitgeput en groezelig terug, waarna ik een uitbrander kreeg omdat ik de afdelingsschouw had gemist van de schilderijen waaraan ik de hele ochtend had gewerkt.

‘Echt, Judith,’ merkte Laura op, ‘je komt nooit verder als je door de stad wandelt terwijl je naar de schilderijen zou kunnen kijken.’

Afgezien van het getrek van onzichtbare draden was het misschien toch niet zo verrassend dat ik echt wel een borrel kon gebruiken toen ik een tijdje later Leanne tegenkwam in het metrostation.

Het sollicitatiegesprek in de Gstaad Club was die avond met Olly, de enorme, humeurige Fin die eigenaar, ober en uitsmijter was en die zijn blik liet gaan over de huidkleurige kanten blouse die ik haastig had aangetrokken in het damestoilet van het Ritz.

‘Kun je een beetje tegen drank?’ vroeg hij.

‘Ze komt uit Liverpool,’ giechelde ‘Mercedes’, en dat was dat.

De acht weken daarop was ik op donderdag- en vrijdagavond in de club. Geen dagen waarop de meeste mensen van mijn leeftijd graag zouden willen werken, maar een gezellig drankje met collega’s was niet echt een onderdeel van mijn werkweek. De naam was net als de rest van de club een ouderwetse poging om een quasi-chique indruk te maken: het enige wat hier echt was, was de schokkend hoge marge op de champagne. Eigenlijk verschilde het interieur niet veel van dat van Annabel’s, de hopeloos achterhaalde nachtclub op Berkeley Square, een paar straten verderop. Dezelfde gele muren, een tint die in de jaren zeventig stijlvol was geweest, dezelfde afschuwelijke goede schilderijen, dezelfde verzameling tragische oudere mannen met een buikje, dezelfde rondhangende meisjes die niet echt hoeren waren, maar altijd een beetje hulp konden gebruiken met de huur. Het werk stelde niet veel voor. Een halfuur voor openingstijd verzamelden zich een stuk of tien meisjes voor een opkikkertje dat werd rondgedeeld door Carlo, de barkeeper in zijn onberispelijk gestreken, maar enigszins muf ruikende jasje. De rest van het personeel bestond uit een stokoude baboesjka die de jassen aannam en Olly. Precies om negen uur deed hij de deur open, onder het uitspreken van steeds hetzelfde plechtige grapje.

‘Oké, meisjes, presenteer... poes!’

Na de opening zaten we een uur te kletsen, glossy’s door te bladeren

en te appen tot de klanten binnen begonnen te druppelen, bijna altijd in hun eentje. Het idee was dat ze een meisje kozen dat hen aanstond en met haar op een van de roze fluwelen zitjes plaatsnamen, wat nogal bot 'geboekt worden' werd genoemd. Als je geboekt was, was het de bedoeling dat je de klant zoveel mogelijk belachelijk dure flessen champagne liet bestellen. We kregen loon, maar dat bestond slechts uit tien procent op elke fles en werd aangevuld met de fooi van de klant. Op mijn eerste avond strompelde ik halverwege de derde fles weg van het tafeltje en moest ik de baboesjka vragen mijn haar vast te houden terwijl ik mijn vinger in mijn keel stak.

'Domme meid,' zei ze met sombere voldoening. 'Het is niet de bedoeling dat jij het opdrinkt.'

Een wijze les. Carlo schonk de champagne in enorme glazen ter grootte van een goudvissenkom, die we leeggooiden in de ijssemmer of bij de bloemen zodra de klant even wegliep. Een andere strategie was om hem over te halen een 'vriendin' uit te nodigen een glas met ons te drinken. De meisjes droegen pumps, nooit sandaaltjes zonder neus, want een ander trucje was om hem plagend zover te krijgen dat hij champagne dronk uit je schoen. Er gaat een verrassende hoeveelheid champagne in een Louboutin maat 39. Als dat allemaal niet lukte, gooiden we het spul gewoon over de vloer.

In het begin vond ik het een wonder dat die tent open kon blijven. Het was zo enorm achterhaald, al dat hevige geflirt en de exorbitante prijs van ons gezelschap. Waarom zou een man de moeite doen als hij alles wat hij maar wilde kon boeken met zijn I-Hooker-app? Het was pijnlijk ouderwets. Maar na een tijdje begon ik in te zien dat dit precies was wat de mannen zochten. Ze waren niet uit op seks, hoewel er heel wat waren die na een paar glazen een beetje hitsig werden. Deze kerels waren geen casanova's, nog niet in hun wildste dromen. Het waren gewone, getrouwde mannen van middelbare leeftijd die een paar uur lang wilden doen alsof ze een echt afspraakje hadden met een echt meisje, een knap meisje met mooie kleren aan en goede manieren, dat echt met hen wilde praten. Mercedes was met haar lange nagels en haar extensions officieel het ondeugende meisje, voor klanten die iets pittigers wilden, maar Olly gaf er de voorkeur aan dat de rest

simpele, goed gesneden jurken droeg, niet te veel make-up, een keurig kapsel en niet te opvallende sieraden. De mannen hadden geen zin in problemen, wilden niet het risico lopen dat hun vrouw erachter kwam en waarschijnlijk vonden ze het zelfs te gênant of te veel moeite om een poging te doen hem omhoog te krijgen. Hoe zielig het ook was, ze wilden zich gewoon gewild voelen.

Olly kende zijn klanten en gaf ze precies wat ze wilden. Er was een piepklein dansvloertje in de club en Carlo deed tevens dienst als dj, zodat het idee werd gewekt dat onze klant ons elk moment zou kunnen meevoeren in een wervelende disconacht, hoewel we dit niet mochten aanmoedigen. Er was een menukaart met heel aanvaardbare steaks en coquilles en ijscoupes – mannen van middelbare leeftijd vinden het leuk om meisjes dik makende gerechten te zien eten. Dat bleef allemaal uiteraard alleen binnen tot we een discreet bezoekje aan het toilet konden brengen. Meisjes die drugs gebruikten of die zich al te hoerig gedroegen, werden na één avond geweerd – een beleefd briefje bij het herentoilet verkondigde dat het strikt verboden was om aan te bieden de dames buiten de club te vergezellen. Het was de bedoeling dat ze naar ons bleven smachten.

Na een tijdje keek ik uit naar de donderdag- en vrijdagavonden. Behalve Leanne (ik kon nog niet echt aan ‘Mercedes’ wennen) waren de meisjes niet aardig, maar ook niet onaardig; vriendelijk, maar niet nieuwsgierig. Ze leken geen belangstelling te hebben voor mijn leven, misschien omdat de details die ze zelf vertelden onveranderlijk gelogen waren. Toen we na de eerste avond enigszins onvast door Albemarle Street slingerden, stelde Leanne voor dat ik een naam zou kiezen voor in de club. Mijn tweede naam was Lauren: neutraal en nietszeggend.

Ik zei dat ik parttime kunstgeschiedenis studeerde. Alle meisjes leken iets te studeren, meestal bedrijfskunde, en misschien was dat in sommige gevallen ook zo. Ze waren geen van allen Engels: het idee dat ze in de bar werkten om vooruit te komen, deed een beroep op de hoffelijkheid van de klanten. Leanne matigde haar rauwe Liverpool-dialect en ik stelde mijn eigen accent bij, het accent dat ik op het werk gebruikte en dat de stem was geworden waarin ik droomde, om minder duidelijk te laten blijken dat ik spraakles had gehad, maar tot Olly's

overduidelijke tevredenheid klonk ik nog steeds redelijk chic.

Bij mijn gewone werk in Prince Street had ik te maken met een miljoen kleine codes. Met een enkele blik kon met uiterste precisie worden vastgesteld welke plek iemand innam op de sociale ladder en het was veel moeilijker om die regeltjes te leren dan schilderijen te identificeren, want het hele punt van die regeltjes was dat ze iemand die erbij hoorde nooit duidelijk hoefden te worden gemaakt. Na al die uren waarin ik mezelf zorgvuldig had aangeleerd hoe ik moest praten en hoe ik moest lopen, kon ik bij de meeste mensen voor echt doorgaan – Leanne leek bijvoorbeeld verbaasd en enigszins onwillig onder de indruk van mijn transformatie – maar ergens in het Huis bevond zich een verborgen mandje met magische sleutels die ik nooit zou bezitten, sleutels waarmee steeds kleinere tuinen opengingen waarvan de muren des te ondoordringbaarder bleven omdat ze onzichtbaar waren. Maar in de Gstaad was ik de chique dame en voor zover de meisjes erover nadachten, geloofden ze dat er geen onderscheid was tussen voetbalvrouwen en de ouderwetse debutantes die naast elkaar in de roddelblaadjes stonden. In zekere zin hadden ze natuurlijk gelijk.

In de club werd vooral gepraat over kleren, de aanschaf van designerschoenen en -tassen en mannen. Sommige meisjes beweerden een vaste vriend te hebben. Vaak was die getrouwd, in welk geval het normaal was om eindeloos over die vriendjes te klagen. Anderen waren op zoek en in dat geval was het normaal om eindeloos te klagen over het uitgaanscircuit. Voor Natalia, Anastasia, Martina en Karolina was het vanzelfsprekend dat mannen een noodzakelijk kwaad waren, dat ze getolereerd moesten worden omwille van de schoenen, de tassen en zaterdagse uitjes naar Japanse restaurants in Knightsbridge. Er werden veel berichtjes geanalyseerd en er werd eindeloos gepraat over de frequentie ervan en de toewijding die eruit sprak, maar elke emotionele reactie was voorbehouden aan de mogelijkheid dat de mannen andere vrouwen hadden of niet voldoende cadeautjes aansleepten. Dat was aanleiding tot intriges en counterintriges met uitvoerige misleidingen via de iPhone. Er werd gepraat over mannen met boten en zelfs over mannen met vliegtuigen, maar ik had nooit het gevoel dat er enig plezier bij kwam kijken. ‘Liefde’ behoorde niet tot onze woordenschat.

Onze munteenheid bestond uit een frisse huid en een strak lijf, beide alleen van waarde voor mensen die te oud waren om ze als vanzelfsprekend te beschouwen. Iedereen was het erover eens dat oudere mannen over het algemeen minder lastig waren, hoewel er gillend gelachen werd om hun lichamelijke gebreken. Kaalheid, een slechte adem en het eindeloze gedoe met Viagra waren reële problemen, hoewel je dat nooit gezegd zou hebben als je de flirterige berichtjes las die de meisjes en hun mannen elkaar stuurden. Zo ging het nu eenmaal in hun wereld; hun minachting en hun schaarse tranen deelden ze alleen met de rest van de meisjes.

In de Gstaad had ik voor het eerst vriendinnen, of iets wat daarop leek, en ik schaamde me er een beetje voor dat ik daar zo blij van werd. Op school had ik nooit vriendinnen gehad. Ik had vele blauwe ogen opgelopen, had me een agressief hooghartige houding aangemeten, had eindeloos gespijbel en had een gezonde waardering voor de geneugten van seks, maar voor vriendinnen had ik geen tijd gehad. Leanne en ik waren het er zwijgend over eens dat we in onze tienerjaren vriendinnen waren geweest (als niet actief meedoen wanneer iemand met zijn hoofd in een toiletpot werd geduwd betekende dat je vriendinnen was) en behalve de verklaring dat we elkaar uit het noorden kenden, spraken we er verder niet over. Naast Frankie, de afdelingssecretaresse in het Huis, waren de enige mij goedgezinde vrouwen mijn flatgenoten, twee ijverige Koreaanse meisjes die medicijnen studeerden aan het Imperial College. In de badkamer hing een schoonmaakrooster waar we ons allemaal beleefd aan hielden en verder hoefden we amper met elkaar te praten. Met uitzondering van de vrouwen die ik ontmoette op de feestjes waar ik van hield, had ik altijd alleen maar kunnen rekenen op vijandigheid en minachting van mijn seksegenoten. Ik had nooit geleerd te roddelen, advies te geven of te luisteren naar het eindeloze herkauwen van onvervulde verlangens. Maar hier kon ik meedoen. In de metro wisselde ik *The Burlington Magazine* en *The Economist* in voor *Heat* en *Closer*, zodat ook ik kon terugvallen op de eindeloze soap rond filmsterren als de gesprekken over mannen begonnen te vervelen. Ik verzon een gebroken hart (met het vermoeden van een abortus) als verklaring voor het feit dat ik geen vriendjes had. Ik was

er nog niet klaar voor en vond het leuk om het advies te krijgen dat het tijd werd het achter me te laten en verder te gaan met mijn leven. Mijn schaarse nachtelijke excursies hield ik strikt voor mezelf. Ik besefte dat dit vreemde, intense wereldje, waar de buitenwereld ver weg leek en waar niets helemaal echt was, heel goed bij me paste. Het gaf me een veilig gevoel.

Leanne had niet gelogen over het geld. Misschien wel een beetje overdreven, maar de verdiensten waren nog steeds uitzonderlijk. Ik gaf mijn percentage op de flessen uit aan de taxi naar huis, maar haalde per week toch een goede zeshonderd pond in gekreukte briefjes van twintig en vijftig binnen aan fooi, soms meer. Na twee weken stond ik niet meer in het rood en een paar weken later nam ik op zondag de trein naar een outletcentrum in de buurt van Oxford om wat investeringen te doen. Een zwarte rok met bijpassend jasje van Moschino ter vervanging van de oude Sandro, een bijna pijnlijk eenvoudige witte cocktailjurk van Balenciaga, ballerina's van Lanvin, een DVF-jurk met een print. Eindelijk kon ik mijn ziekenfondsgebit laten laseren in Harley Street en ik maakte een afspraak bij Richard Ward en liet mijn haar knippen, zodat mijn kapsel bijna hetzelfde leek, alleen wel vijf keer zo duur. Niets hiervan was voor de club. Daarvoor kocht ik een paar eenvoudige jurken, die ik combineerde met neppe Louboutin-pumps. Ik maakte een plank in mijn kast vrij en legde de meeste van mijn aankopen daarop, zorgvuldig ingepakt in tissues. Ik genoot ervan om ernaar te kijken, net zoveel als een vrek van het tellen van zijn geld. Toen ik klein was, verslond ik de boeken van Enid Blyton over kostscholen, over St. Clare's en Whyteleaf en Malory Towers. De nieuwe kleren waren mijn sporttenu en lacrossestick, het uniform van wie ik wilde worden.

Hij dook voor het eerst op toen ik een maand bij de club werkte. De donderdag was meestal de drukste avond in de Gstaad, voordat de mannen die voor zaken in Londen waren weer naar het platteland gingen, maar het regende hard buiten en er zaten maar twee klanten in de bar. Zodra er klanten waren, waren de tijdschriften en telefoons verboden, dus de meisjes hingen lusteloos rond en glipten af en toe

naar buiten om een sigaret te roken onder de luifel, waarbij ze onhandig probeerden te voorkomen dat hun haar ging pluizen door de vochtigheid. De bel ging en Olly kwam binnen. ‘Rechttop zitten, dames! Dit is jullie geluksavond!’ Een paar minuten later zwaaide een van de dikste mannen die ik ooit had gezien zijn buik de ruimte in. Hij liet de barkrukken voor wat ze waren, liet zich meteen op het dichtstbijzijnde bankje vallen en wuifde Carlo geïrriteerd weg tot hij zijn das had afgedaan en zijn gezicht had gedept met een zakdoek. Hij had dat slonzige uiterlijk dat alleen een buitengewoon goede kleermaker kan verhullen, maar die van hem was duidelijk niet tegen zijn taak opgewassen. Zijn open jasje onthulde een crèmekleurig overhemd dat strak spande om een buik die op zijn gespreide bovenbenen rustte, er hingen zware plooiën over zijn kraag en zelfs zijn schoenen leken overvol. Hij vroeg om een glas ijswater.

‘Tijd geleden dat Fatty hier was,’ siste iemand.

De bedoeling was dat de meisjes geanimeerd met elkaar praatten, met veel zwierige bewegingen van hun lokken en blikken van onder hun wimpers, en dat ze eruitzagen alsof ze daar heel toevallig waren, zonder mannelijk gezelschap en in mooie jurkjes, tot de klant zijn keus maakte. De dikke liet er geen gras over groeien. Hij knikte naar me en de vlekkerige wangflappen trokken naar achteren in een glimlach. Toen ik naar hem toe liep, zag ik de regimentsstrepen op de das die hij had afgedaan en de zegelring tussen de plooiën van zijn pink. Gatsie.

‘Ik ben Lauren,’ zei ik een beetje ademloos en met een glimlach. ‘Vind je het leuk als ik erbij kom zitten?’

‘James,’ antwoordde hij.

Ik ging netjes zitten, met gekruiste enkels, en keek naar hem, een en al twinkelende verwachting. Geen gepraat tot ze hadden besteld.

‘Ik neem aan dat ik iets te drinken voor je moet kopen?’ Het kwam er wat onwillig uit, alsof hij wist hoe het werkte in de club, maar het toch een beetje te veel gevraagd vond.

‘Dank je. Dat zou heerlijk zijn.’

Hij keek niet op de wijnkaart. ‘Wat is het duurste?’

‘Ik geloof...’ Ik aarzelde.

‘Zeg het nou maar.’

‘Nou, James, dat is de Cristal 2005. Vind je die lekker?’

‘Bestel maar. Ik drink niet.’

Ik knikte naar Carlo voor hij van gedachten kon veranderen. De 2005 kostte een heftige drieduizend pond. Dat was nu al driehonderd pond voor mij. *Hey, big spender.*

Carlo kwam met de fles aanzetten alsof het zijn eerstgeboren zoon was, maar James wuifde hem weg, ontkurkte de fles en vulde plichtmatig de vissenkommen.

‘Houd je van champagne, Lauren?’ vroeg hij.

Ik stond mezelf een droog glimlachje toe. ‘Nou, het kan een beetje eentonig worden.’

‘Waarom geef je dit dan niet aan je vriendinnen en bestel je iets wat je echt lekker vindt?’

Dat vond ik geschikt van hem. In lichamelijk opzicht was hij afstotelijk, dat was waar, maar het feit dat hij niet van me verlangde dat ik deed alsof had wel iets dappers. Ik bestelde een Hennessy en nam er kleine slokjes van terwijl hij me iets vertelde over zijn beroep, dat natuurlijk met geld te maken had, en toen hees hij zich overeind en waggelde naar buiten, met achterlating van vijfhonderd pond in nieuwe biljetten van vijftig. De volgende avond kwam hij terug en deed precies hetzelfde. Op woensdagmorgen kreeg ik een berichtje van Leanne waarin stond dat hij op dinsdag ook was gekomen en naar Lauren had gevraagd, en op donderdag maakte hij een paar minuten na openingstijd alweer zijn opwachting. Verscheidene meisjes hadden vaste klanten, maar niemand daarvan was zo gul en dat gaf me in hun ogen meer status. Lichtelijk tot mijn verrassing was niemand jaloers. Maar zaken waren tenslotte zaken.

Door mijn werk in de club kwamen de dagelijkse vernederingen in mijn leven op de afdeling in een scherper daglicht te staan. In de Gstaad was er tenminste de illusie dat ik de touwtjes in handen had. Ik probeerde mezelf voor te houden dat ik het amusant vond om in mijn gewone leven, mijn ‘echte’ leven, dat zich maar een paar straten bij Olly en de meisjes vandaan afspeelde, geen enkele waarde of macht te hebben. In de club voelde ik me elke keer dat ik mijn benen over elkaar sloeg gewaardeerd, terwijl ik op mijn gewone werk, waar ik een carrière zou moeten opbouwen, nog steeds zo’n beetje het sloofje was. Eigenlijk hadden de Gstaad en de meest elite kunsthandel op de wereld meer gemeen dan ik wilde toegeven.

Het werk bij het Huis kon teleurstellend zijn, maar ik herinnerde me de eerste keer dat ik een schilderij echt gezien had, en die herinnering gloeide nog steeds in mijn hart. Het was Bronzino’s allegorie van *Venus, Cupido, Dwaasheid en Tijd* in de National Gallery op Trafalgar Square. Ik vind het nog steeds een troostrijk werk, niet alleen vanwege het maniërisme en de mysterieuze elegantie van de compositie – speels en op een onschuldige wijze erotisch of duister verwijzend naar de sterfelijkheid en de dood – maar ook omdat tot dusver geen enkele deskundige een aanvaardbare uitleg heeft kunnen geven van de betekenis. De schoonheid ligt een beetje in de frustratie die het werk oproept.

Het was tijdens een schoolreisje naar Londen, na warme uren in een bus die rook naar saucijzenbroodjes en kaaschips en waarin de populaire meisjes op de achterbank hadden zitten kwetteren en kibbelen en de leraren er vreemd kwetsbaar hadden uitgezien in ongewone vrijetijdskleren. We hadden door het hek om Buckingham Palace getuurd en

waren toen over The Mall naar de galerie gesjokt in onze marineblauwe uniformtruien – als je er een speldje op deed met je naam erop, kon je zo het callcenter in. De jongens gleden over de parketvloeren en de meisjes maakten luide, grove opmerkingen bij elk naakt waar we langs liepen. Ik probeerde in mijn eentje weg te wandelen om te verdwalen in de schijnbare eindeloze zalen met taferelen, toen ik opeens voor de Bronzino stond.

Het was alsof ik was gestruikeld en in een gat was gevallen, een adembenemend gevoel van snel overwonnen schrik, waarbij de herse-
nen het lichaam niet bijhielden. Daar was de godin, daar haar zoontje, en daar de mysterieuze oude man die zich over hen heen boog. Ik wist toen niet wie ze waren, maar ik wist blindelings dat ik het gemis niet had gevoeld tot ik die delicate kleuren zag gloeien en zich met elkaar zag verstrengelen. En ik maakte ook kennis met verlangen; het was de eerste keer dat ik wist wat ik wilde en het niet had. Een vreselijk gevoel. Ik vond het erg dat alles wat ik had gekend me opeens lelijk voorkwam en dat de bron van dat gevoel, die geheimzinnige aantrekkingskracht, me vanaf dat schilderij toe straalde.

‘Rashers staat te kwijlen voor dat naakte wijf!’

Leanne en een paar van haar hartsvriendinnen hadden me ontdekt.

‘Vieze lesbo!’

‘Lesbooo!’

Het ruwe gegil stoorde de andere bezoekers, er werd omgekeken en mijn gezicht brandde van schaamte. Leannes haar had in die tijd een oranje-blonde tint en was heftig gepermanent en met gel tot een soort bolle pruik op haar kruin gevormd. Net als haar vriendinnen droeg ze een dikke laag foundation en doorgelopen zwarte eyeliner.

‘Ze zouden ze eigenlijk niet binnen moeten laten als ze zich niet kunnen gedragen,’ hoorde ik iemand zeggen. ‘Ik weet dat de toegang gratis is, maar...’

‘Je hebt helemaal gelijk,’ viel een ander bij. ‘Kleine mormels.’

Ze keken naar ons alsof we vies roken. Ik vroeg me af of dat voor hen ook zo was. Ik gruwde van de minachting in die soepele, beschaafde stemmen. Ik vond het vreselijk om met de anderen over één kam te worden geschoren. Maar Leanne had ze ook gehoord.

‘Donder toch op,’ zei ze agressief. ‘Of zijn jullie soms ook van die smerige lesbo’s?’

De twee vrouwen die hadden gesproken, keken ontzet. Ze gingen niet tegen haar in, maar liepen rustig weg naar de andere zalen. Ik volgde ze met een verlangende blik en zei tegen de meiden: ‘Straks gaan ze klagen. Dan worden we eruit gegoid.’

‘En wat dan nog? Dit is toch het laatste wat we doen. Had je wat, Rashers?’

Ik kon inmiddels behoorlijk goed vechten. Mijn moeder verzorgde mijn blauwe ogen en blauwe plekken heel voorzichtig, als ze tenminste de moeite nam om naar me te kijken, maar meestal probeerde ik ze te verbergen. Ze beschouwde me evengoed als een ondergeschoven kind. Ik had Leanne ter plekke een afstraffing kunnen geven, maar of het nu door het schilderij kwam of door die vrouwen achter me, ik wilde het niet. Ik ging mezelf niet zo verlagen, niet meer. Dus liet ik het aan me voorbijgaan. Ik probeerde me te hullen in minachting alsof het een bontmantel was, om duidelijk te maken dat ze zo ver beneden me stonden dat ze mijn aandacht niet waard waren. Toen ik van school kwam, had ik mezelf daar aardig van weten te overtuigen. Als tiener had ik twee jaar gespaard voor mijn eerste reis naar Noord-Italië; ik had bij een benzinepomp gewerkt, had gebleekte haren opgeveegd in een schoonheidssalon en had mijn vingers gesneden aan de kartonnen doosjes in een Chinees afhaalrestaurant, zodat het bloed in het zoetzure varkensvlees van de vrijdagse dronkenlappen druppelde. Zo had ik mezelf een tussenjaar in Parijs verschaft en later een basiscursus kunst van een maand in Rome.

Toen ik naar de universiteit ging, dacht ik dat het daar anders zou zijn. Ik had nog nooit echt mensen gezien die er zo uitzagen, laat staan een plek die er zo uitzag. Ze pasten bij elkaar, die mensen en die gebouwen, al die generaties van moeiteloze superioriteit lieten de honingkleurige steen en de honingkleurige huid versmelten tot architecturale perfectie in elk door de tijd bijgeschaafd detail. Ik had minnaars in mijn studententijd, dat wel, maar als je eruitziet zoals ik eruitzie en houdt van de dingen waarvan ik houd, zullen vriendinnen eerlijk gezegd misschien nooit echt bereikbaar zijn. Ik hield mezelf

voor dat ik ze niet nodig had en bovendien was er met de bibliotheek en mijn parttime baantjes nooit veel tijd voor iets anders dan lezen.

Ik beperkte me niet tot de boeken die ik voor mijn studie moest lezen; behalve Gombrich en Bourdieu las ik honderden romans, altijd op zoek naar de gewoontes in het vreemde land van de hogere klasse, de taal die ik moest gebruiken en de woordenschat die de mensen die thuishoren in die onzichtbare club onderscheidt van de buitenstaanders. Ik werkte eindeloos aan mijn talenkennis: Frans en Italiaans waren de talen van de kunst. Ik las *Le Monde* en *Foreign Affairs*, *Country Life* en *Vogue*, *Opéra Magazine* en *Tatler*, tijdschriften over polo, de *Architectural Digest* en de *Financial Times*. Ik leerde alles over wijn, het inbinden van oude boeken en antiek zilver. Ik ging naar alle gratis recitals die ik kon vinden, eerst omdat ik het van mezelf moest en daarna voor mijn plezier. Ik leerde hoe ik een dessertvork moest gebruiken en hoe ik het accent moest imiteren waarvoor de zon nooit onderging. Ik wist inmiddels dat het geen zin had me anders voor te doen dan ik was, maar ik dacht dat niemand er ooit naar zou vragen als ik maar een goede kameleon werd.

Het was geen snobisme waardoor ik het volhield. Het was deels opluchting omdat ik me in een omgeving bevond waarin belangstelling voor iets anders dan die stomme realityprogramma's niet het risico meebracht van een gebroken kaak. Als ik spijbelde van school, nam ik meestal de bus naar de stad om naar de Picton Reading Room in de Central Library of naar de Walker Art Gallery te gaan, omdat die rustige ruimtes meer voor me betekenden dan de schoonheid die ze herbergden. Ze waren... beschaafd. En beschaving betekende dat je iets wist over de juiste dingen. Hoe vaak mensen ook doen alsof dat niet uitmaakt, ze hebben het mis. Dat ontkennen is net zo dom als denken dat schoonheid niet uitmaakt. En om in de buurt van de juiste dingen te komen, moet je je onder de mensen begeven die die dingen bezitten. En als je grondig te werk wilt gaan, is het altijd handig om het verschil te weten tussen de erfadel en de ambtsadel.

Toen ik pas bij het veilinghuis werkte, leek dat allemaal goed te werken; de scherpe randjes waren weg gepolijst. Ik kon het goed vinden met Frankie, de afdelingssecretaresse, ook al had ze een stem als een

memsahib die haar dragers bevelen gaf en vrienden die ze ‘Pongo’ en ‘Squeak’ noemde. Frankie paste in de wereld zoals ik dat nooit helemaal zou kunnen, maar ze leek tegelijkertijd een beetje onbeholpen rond te spartelen in de vloedgolf van onbeschaamd nieuw geld die langzaam het Huis binnendrong. De kunstwereld was wakker geschud uit zijn gracieuze sluimer en de speeltuin geworden van miljardairs, waar meisjes als Frankie langzaam uitstierven. Ze had me een keer nogal spijtig toevertrouwd dat ze liever op het platteland zou wonen, maar dat haar moeder dacht dat ze met een baan in de stad meer kans had om ‘iemand te ontmoeten’. Hoewel Frankie de *Grazia* verslond, volgde ze nooit de stijladvies op: ze droeg een serieus goedbedoelde fluwelen haarband en haar kont zag eruit als een enorme, in tweed gehulde paddenstoel. Bij een stiekem bezoekje aan Peter Jones moest ik haar voorzichtig afhouden van de koop van een rampzalige baljurk van turquoise tafzijde. Ik geloofde niet dat haar moeder zich in de nabije toekomst druk hoefde te maken over het bestellen van gedrukte uitnodigingen, maar ik had bewondering voor het feit dat Frankie zich nooit verontschuldigde voor haar kleding, voor haar grootse minachting voor diëten en haar onverwoestbare, optimistische overtuiging dat ze op een dag ‘de Ware’ zou ontmoeten. Ik hoopte echt dat dat zou gebeuren – ik zag haar wel voor me in een ouderwetse pastorie waar ze voor het enorme fornuis een vispastei aansneed voor een liefhebbend en gezond gezin.

Soms gingen we samen lunchen en hoewel ik niet genoeg kon krijgen van haar jeugd als paardenmeisje, leek zij juist te genieten van de (streng gecensureerde) escapades die ik als kind had uitgehaald. Frankie hoorde beslist bij de dingen die ik fijn vond aan mijn werk; het andere was Dave, een van de magazijnmedewerkers. Dave was zo’n beetje de enige andere in het Huis van wie ik het gevoel had dat hij me echt mocht. In de eerste Irakese oorlog was hij in Bagdad een been kwijtgeraakt en tijdens de revalidatie had hij belangstelling gekregen voor kunstdocumentaires. Hij had een fantastisch natuurlijk oog voor kunst, was een scherpe denker en zijn passie lag vooral bij de achttiende eeuw. Hij had me een keer verteld dat de kans om in de nabijheid van prachtige schilderijen te verkeren soms het enige was dat hem op

de been hield na wat hij in de Golfoorlog had gezien. Je zag zijn liefde in de behoedzame manier waarop hij met de doeken omging. Ik had respect voor de oprechtheid van zijn belangstelling en ook voor zijn kennis, en ik had absoluut meer over schilderijen geleerd van Dave dan van een van mijn meerderen op de afdeling.

We flirtten uiteraard, de eerste keer dat ik kennismakte met luchtig gescherts bij de waterkoeler, maar ik vond het prettig omdat het veilig was met Dave. Ondanks zijn gewaagde grapjes had Dave een nogal ouderwetse, vaderlijke belangstelling voor me. Hij had me zelfs een felicitatiekaart gestuurd toen ik promotie kreeg. Maar ik wist dat hij gelukkig getrouwd was – hij sprak altijd over ‘moeder de vrouw’ – en om het maar ronduit te zeggen, was het heel ontspannend om in het gezelschap te verkeren van een man die niet met me naar bed wilde. Behalve van rococokunst genoot Dave ook van heftige paperbacks over waargebeurde misdaden. Kannibalisme binnen het huwelijk was een populaire trend en menige ontevreden echtgenote serveerde haar man in een paté, vergezeld van een aangenaam koele chardonnay. Dave, wiens kennismaking met wapens efficiënt in de vorm van geweren had plaatsgevonden, genoot van de shakespeareaanse vindingrijkheid van de wapens die ze gebruikten. Verbijsterend wat je allemaal kon doen met een krulijzer en een zakmes als je dat wilde. We rookten vaak samen een paar sigaretten in het stoffige pakhuis om de laatste trends in gruwelijke moordwapens te analyseren en ik vroeg me wel eens af wat het verband was tussen de dingen waarvoor hij belangstelling had. Boden de mooi weergegeven goden en godinnen die speels over de doeken huppelden waarvan Dave zo hield troost voor het geweld waarvan hij getuige was geweest of bevestigden ze met hun vaak erotische schoonheid dat de klassieke wereld net zo hard en wreed was geweest als wat hij in de woestijn had meegemaakt? Ik was onder de indruk van de expertise die Dave helemaal op eigen houtje had opgedaan, net zoals hij soms pijnlijk veel respect had voor mijn status als expert.

Op een vrijdagmorgen begin juli had ik na een avond met James nog een paar minuten voordat de afdeling openging en dook ik het magazijn in om Dave op te zoeken. Het was een lange avond geweest in de Gstaad en mijn netvliezen brandden nog van de rook en van

slapeloosheid. Dave zag meteen waarom ik om negen uur 's ochtends mijn zonnebril op had.

‘Zware nacht, schat?’

Hij haalde een beker zoete thee, twee tabletten Nurofen en een goedkope reep voor me. Niets beters voor een zwaar hoofd dan slechte chocola. Dave dacht in al zijn vriendelijkheid dat ik net als veel van de andere meisjes die hier werkten een sprankelend sociaal leven had in het duizelingwekkende wereldje van de rijkelui uit Chelsea. Ik hielp hem niet uit de droom. Toen ik me weer een beetje mens voelde, zette ik de zonnebril af en pakte een notitieblok en een meetlint uit mijn koffertje om een kleine serie Napolitaanse landschappen op te meten voor de komende ‘Grand tour’-veiling.

‘Krankzinnig,’ merkte Dave op. ‘Om daar een limiet van tweehonderd pond op te zetten en te zeggen dat het een Romney is. Het is amper een “school van”.’

‘Krankzinnig,’ mompelde ik beamend met een pen tussen mijn tanden. Een van de eerste dingen die ik in het Huis had geleerd, was dat de limiet de minimumprijs was die een verkoper voor een stuk wilde hebben. Ik knikte in de richting van zijn achterzak. ‘Nieuw boek, Dave?’

‘Ja, je mag het wel lenen als je wilt. Geweldig.’

‘Wanneer was Romney ook al weer in Italië?’

‘Van 1773 tot 1775. Voornamelijk in Rome en Venetië. Moet je horen, de vrouw van die vent in het boek stopte hem in de keukenmachine. In Ohio.’

‘Natuurlijk, Dave.’

‘Als dat een Romney is, dan wel.’

Mijn telefoon ging: een bericht van Rupert, het hoofd van de afdeling. Zodra ik met de aantekeningen boven was, moest ik naar een taxatie.

Rupert was achter zijn bureau bezig aan zijn ontbijt, waarschijnlijk het derde van die morgen, een broodje worst waaruit mosterdsaus op een van zijn zware dubbele manchetten drupte. Ik zou later op de dag weer naar de stomerij moeten, dacht ik wrang. Wat had ik toch met dikke mannen? Hij gaf me een adres in St John's Wood en de gegevens van de cliënt en zei dat ik moest opschieten, maar toen

ik bij de deur van zijn kantoor stond, riep hij me nog even terug.

‘Eh, Judith?’ Een van de vele irritante gewoontes van Rupert was dat hij deed alsof ‘eh’ mijn voornaam was.

‘Ja, Rupert?’

‘Over die Whistlers...’

‘Ik heb gisteren de informatie nagelezen, zoals je me gezegd hebt.’

‘Eh, ja, maar denk er alsjeblieft aan dat kolonel Morris een heel belangrijke cliënt is. Hij verwacht absolute professionaliteit.’

‘Natuurlijk, Rupert.’

Misschien viel Rupert eigenlijk wel mee, dacht ik. Hij vertrouwde me een belangrijke taxatie toe. Ik was al eerder op pad gestuurd voor kleine dingen, zelfs een paar keer buiten Londen, maar dit was de eerste keer dat ik naar een ‘belangrijke’ cliënt moest. Dat vond ik een goed teken, een teken dat mijn baas meer vertrouwen in me kreeg. Als ik een goede prijs kon geven, accuraat, maar tegelijkertijd aantrekkelijk voor de verkoper, kon ik een deal sluiten en ervoor zorgen dat het Huis de werken mocht verkopen. Whistler was een groot kunstenaar, waar serieuze verzamelaars op afkwamen en waaraan het Huis veel geld kon verdienen.

Om het te vieren, bestelde ik op rekening van de afdeling een taxi, ook al was dat eigenlijk niet toegestaan aan junior medewerkers. Dat budget was bedoeld voor belangrijke vervoerskwesities, zoals wanneer Rupert moest worden opgehaald van het Wolseley, net om de hoek op Piccadilly. Ik liet me een paar straten te vroeg afzetten, zodat ik rustig onder de bomen met hun zware zomerse bladerdak door langs het kanaal kon lopen. Mijn hoofd was inmiddels weer helemaal helder en van de tuinen achter de beveiligende muren kwam de geur van natte seringen. Ik moest glimlachen bij de gedachte dat deze straten, met hun hordes plechtige Filipijnse kindermisjes en Poolse arbeiders die enorme zwembaden aanlegden in de souterrains, vroeger weinig meer waren dan een berucht eerste klas bordeel, waar vrouwen achter zware pluchen gordijnen werden uitgesteld als de naakten van Etty, wachtend tot hun minnaars langskwamen als ze van The City op weg waren naar huis. Londen was altijd een hoerenstad geweest en zou dat ook altijd blijven.

Toen ik had aangebeld bij het appartement op de begane grond, werd ik gescand door een laseroog. De cliënt deed zelf de deur van het crèmekleurig gestuukte huis met dubbele gevel open. Ik had eigenlijk een huishoudster verwacht.

‘Kolonel Morris? Ik ben Judith Rashleigh.’ Ik stelde me voor en stak mijn hand uit. ‘Van British Pictures. We hebben een afspraak over de studies van Whistler.’

Hij snoof ter begroeting en ik volgde zijn in cavaleristenkeper gestoken gestalte de hal in. Ik had niet echt een drieste officier verwacht, maar ik moest moeite doen niet terug te deinzen toen zijn klauw met gele nagels heel even mijn hand beroerde. Kwaadaardige grijze oogjes knipperden boven een grijzend hitlersnorretje, dat aan zijn bovenlip plakte als een naaktslak aan een skischans. Hij bood me geen thee aan en nam me meteen mee naar een bedompte salon, waar overdreven pastelkleurige draperieën een vreemd, provinciaal contrast vormden met de opmerkelijke schilderijen aan de wanden. De kolonel trok de gordijnen dicht terwijl ik een Sargent, een Kneller en een heel kleine, maar exquise tekening van Rembrandt bekeek.

‘Wat een fantastische doeken.’ Minstens tien miljoen waard. Dit werd echt een serieuze taxatie.

Hij knikte zelfvoldaan en trakteeerde me op nog meer walrusgesnuff. ‘De tekeningen van Whistler liggen in mijn slaapkamer,’ bracht hij piepend uit en hij schoof naar een tweede deur. Deze kamer was nog donkerder en bedompter, en er hing een onaangename, zure lucht van opgedroogd zweet, vermengd met de geur van een sterke, ouderwetse eau de cologne. Het grootste deel van de ruimte werd ingenomen door een enorm bed, opgemaakt met lakens en harige, mosgroene dekens. Ik moest me er zijdelings langs wringen om bij het bureau te komen, waarop vijf kleine doeken op een rijtje stonden. Ik haalde mijn zaklamp voor de dag en bestudeerde ze grondig, waarbij ik keek naar de consistentie van de handtekening en heel voorzichtig de lijsten openmaakte om het watermerk op het papier te controleren.

‘Prachtig,’ zei ik. ‘De voorstudies van de *Thames Sonata*-serie, precies zoals u zei.’ Ik was heel tevreden met het zelfvertrouwen dat uit mijn efficiënte toeschrijving sprak.

‘Dat hoeft jij me niet te vertellen.’

‘Uiteraard. Maar denkt u erover ze te koop aan te bieden? Ze passen niet goed in de Italiaanse veiling, maar ze zijn wel perfect voor de voorjaarscatalogus. U beschikt natuurlijk over de provenance?’ Provenance was alles in de kunsthandel; het is de weg die een kunstwerk aflegt van de ezel van de kunstenaar naar de verschillende eigenaars en veilinghuizen, het papieren spoor dat aantoonde dat het echt is.

‘Natuurlijk. Misschien wilt u hier even naar kijken terwijl ik de papieren opzoek?’ Hij gaf me een zwaar album. ‘Ze zijn laat-Victoriaans. Heel ongewoon.’

Misschien waren het de twee grijpende handen aan mijn billen die me deprimerend helder voorspelden hoe de etsen van de kolonel eruit zouden zien. Maar ik kon het hebben. Ik schudde de handen gewoon van me af en opende het album. Niet slecht, voor negentiende-eeuwse porno. Ik sloeg een paar bladzijden om alsof ik echt belangstelling had. Professionaliteit, meer had ik niet nodig. Toen voelde ik een van die handen naar mijn borst kruipen en opeens zette hij zijn hele gewicht in en duwde me abrupt op het bed.

‘Kolonel! Laat me onmiddellijk opstaan!’ Ik gaf hem mijn beste imitatie van een geschokte klassenoudste, maar dit voelde niet meer als een grapje. Zijn gewicht belemmerde mijn ademhaling terwijl hij opzij draaide in een poging die weerzinwekkende spitse vingers onder mijn rok te krijgen. De groene deken verstikte me; ik kon mijn hoofd niet optillen. Mijn pogingen om hem van me af te duwen wonden hem kennelijk op, want hij plantte een smerige natte zoen in mijn blote nek en trok zijn lichaam verder over het mijne.

Ik ademde snel en oppervlakkig – ik kreeg geen lucht en daardoor raakte ik in paniek. Dat vind ik echt niet fijn. Ik probeerde mijn handen onder me te wurmen, zodat ik me omhoog kon drukken en hem zo van me af kon krijgen, maar hij klemde mijn rechterpols tegen het bed. Toen ik mijn gezicht naar rechts wist te draaien, kon ik wat kwalijk riekende lucht binnenkrijgen van onder zijn oksel. De voorkant van zijn Viyella-overhemd was nat van het zweet en de opeengedrukte plooien van zijn gezicht klopten naast het mijne. Van zo dichtbij waren zijn tanden walgelijke kleine, bruine stompjes.